

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Kasım 2022

Sayı: 285

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Patronlar kasalarını dolduruyor
Emekçilere reva görülen polis
zorbalığı ve hep ertelenen vaadler**

İstanbul Ticaret Odası, ekim ayı tüketici enflasyonunu %108 olarak açıkladı. TÜİK %85, ENAG %180; İŞKUR %120; herkes uygun gördüğünü doğru kabul ediyor. Ancak hepsi çok yüksek, düşmüyor ve temel olarak emekçi kesimleri her geçen ay daha da yoksullaştırıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Resmi TÜİK enflasyonu, geçtiğimiz aydan düşük açıklanacak, böylece iktidar çevreleri "enflasyonu düşürdük" diyecek.

Türkiye'de neredeyse her üç aileden biri, 6.5 milyon aile bir düzeyde yardım alıyor. 16 milyon ücretli çalışanın %42'si yani 6 milyon işçi asgari ücretli. Asgari ücret, bir yılda %80 arttı, buna rağmen Türk-İş'in hesapladığı 6.850 lira olan açlık sınırının altında; 24 bin lira olarak hesaplanan yoksulluk sınırı dört kat daha fazla.

İşçi sınıfı geçim derdinde her türden patronlar; sermayedarlar, faizciler, bankacılar, kasalarını tıka basa doldurdu. Bankaların yıllık kârı %400'ü aştı, devlete borç veren tefecilerin gecelik kârı patladı; kur korumalıdan alınan para tüm ülkede kara delik oluşturdu; devletin %12 faizle dağıttığı parayı %30 faizle kredi veren de kâr ediyor, alan da.

Tam yağma düzeni ama söylendiği gibi devletin kasası yağmalanmıyor, asıl yağmalanan işçi sınıfının ürettiği zenginliktir. Devletin kasası gökten dolmuyor, işçi sınıfı üretiyor, madenlerde ölümüne çalışmayla üretiyor, gelirinden vergi kesiliyor, aldığı her şeyden tekrar vergi ödüyor; eline kalan her geçen gün azalıyor.

Bu ortamda Erdoğan, törenden törene koşuyor, bol keseden atıyor. Açılışlar, temel atmalar, para verme ve başka vaatleri arttı. Bir yandan da korkutuyor; din, vatan, aile elden gidiyor, deniyor. İtiraz edenlerin üzerinde polis copu, asker tekmesi, gözaltı, mahkeme, linç kampanyası eksik olmuyor. Her şey iyi ise bu baskı, zorbalık neden? Her şey iyi ise şikayet edenlere neden kulak verilmiyor?

Hiçbir şeyin iyi olmadığını, daha da kötüye gideceğini bildiklerinden, göz korkutmaya çalışıyorlar. Kısa süre önce Kazakistan'da, ardından Siri Lanka'da, daha önce başka ülkelerde yoksullaşmaya, yolsuzluğu ve yoksuzluğa karşı isyanlar oldu. Siyasetçiler, çalıp çırpanlar, ülkeyi talan eden patronlar, geri adım atmak yerine orduyu ve polisi devreye soktu. Ancak ayaklanmayı bastırmak için taviz vermek zorunda kaldılar, kitleler bazı haklar aldı.

İsyan etmek, hak için mücadele etmek giderek daha zorlaşıyor ama mücadele etmemek de zorlaşıyor. Hiç olmazsa mücadele ile bir şeyler başarmak, patronların düzenini biraz geriletmek, mümkün olabilir. Mücadele etmezsek hiç şansımız yok.

Geçmişte işçi sınıfının, gerek işyeri, gerek işkolu, gerekse bütün olarak verdiği mücadeleler var. Bu mücadelelerin kazanımları da var. Olmaz denileni olduran, yasaları değiştiren, patronlara diz çöktüren işçi sınıfı mücadeleleri, o zamanlar da büyük zorluklarla yapıldı ama yapıldı. Şimdi mücadele sırası bu kuşağın ve mutlaka mücadele günleri gelecek. (02.11.22)

Emekçinin Gündemi

Maden faciasının sorumluları belli

Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) İşletmesine bağlı Amasra TİM ocağındaki grizu patlaması faciasında, o sırada madende çalışan 110 işçiden 41'öldü; 5'i ağır 11 işçi yaralandı; 58 işçi kendileri çıktı. Durumu biraz iyi olanlar, patlama nedeniyle ocağa geri dönen önceki vardiyanın madencileriyle birlikte, iş arkadaşlarını aramak için madene indi. Ancak sadece cenaze çıkarabildiler.

Savcılık nihayet 24 kişi hakkında gözaltı kararı verdi, 8 kişi tutuklandı. Madenin İşletme Müdürünün, faciayı anlamak için yapılan keşif sırasında bilirkişi heyetine, ifadesi sırasında savcıya yalan söylediği, madencilerin avukatları tarafından açıklandı. Vücudunda kırık olan madencilerin yerlerini doğru olarak söylemedi; madendeki gazı ölçen sensörlerin yerlerini ve verilerini olduğundan başka söyledi. Elbette tüm bunları kendi aklından yapmadı, emir aldı. Her faciada olduğu gibi ölen işçilerin, suçlu ilan edileceği bir senaryo yazıldı ve uygulanıyor.

Soma faciasında hemen ilk günden, başta Erdoğan olmak üzere uzmanlar, madeni öve öve bitirememiş, faciaya şaşmıştı. Madenin denetlendiğinden, çok modern olduğundan, ekonomik katkısından, konuşan çoktu. Ne zaman Soma madencileri konuştu, gerçekler ortaya çıktı.

Benzeri gerçekleşiyor, madenini kamu işletmesi olması çalışma, ücret ve iş güvenliği açısından hak ve olanakların daha fazla olması demek. Ancak sözleşmeli işçi yoluya ücret ve

kurallara uyulmayarak haklar kısıtlanıyor.

TTK Yönetim Kurulu Başkanı 8 maden işçisinin öldüğü Kozlu faciasından ötürü ceza almasına rağmen terfi ettirildi ve TTK'nın başına getirildi. Şimdilik hakkında hiçbir işlem yok. Bu sefer de korunması, ona emir verenlerin, yaptığı işlerden, işçiler ölse dahi memnun olduğunu anlatıyor.

Katlanarak artan üretime rağmen dünyadakinden daha geri teknoloji kullanımı sürüyor, ağırlıkla işçi emeğiyle yapılıyor. Amasra'nın en az kaza olan işletme olmasının nedeni, en az işçi çalışan maden olmasından ötürü.

Üstelik Amasra'da işçi eksikliğini iş güvenliğini tehlikeye attığına dair resmi uyarılar yapılmış. Az işçiyle çok iş yapma, işletmeyi kârlı kılıyor ama ilk vaz geçilen güvenlik önlemleri oluyor.

Soma faciasından sonra, yapılan iyileştirmeler, en çok kamuda uygulandı. Ancak, son yıllarda kamuda paranın işe değil yandaşa, parti işlerine, tarikatlara harcanması nedeniyle artan yetersizlik, maden işçisinin canını alıyor. Amasra TİM'de değişen kurallar nedeniyle iki yıl önce havalandırma için pervane alınıyor ama takılmıyor. Oysa Soma'da ölümlerin 220'sinin havalandırmanın yetersizliği nedeniyle olduğu biliniyor. Amasra faciasının ön bilirkişi

raporu da havalandırma eksikliğini facianın temel nedeni olarak açıkladı. TTK yönetimi, üretimi etkileyecek güvenlik önlemini bilerek yaptırmıyor.

Madenlerde özelleştirme de can alıyor. Amasra'da maden sahasının ikiye bölündüğü, yüzeyde ve 20 kat daha fazla kömür olan kısmın, Hattat Holding'e verildiği ortaya çıktı. Bu patron maden çıkarmıyor. Belki fiyat yükselmesini bekliyor, belki açık madenin kapanıp malzemeleri beleşe alma, işsiz kalacak deneyimli işçileri ucuza çalıştırma, belki başka planlar var.

İşte bu düzene uyan müdürler, yetkililer, sorumlular ve patronlar, gereğini yaptıkları için hep korunur ve sürekli terfi alır, yükselir. İşçiler ise öldükleri için suçlu olur.

Amasra'da bu yaşandı. Sorumlular, kâr düzeninin gerektirdiklerini yaptı, kendilerini hiç suçlu görmüyorlar. Çok suçlu var, adım adım tüm yetkililer, eksik ve yanlış yaptılar; tümü bir araya gelip faciaya yol açtı. Nasıl işçilerin hiç suçu olmadığı kesinse esas suçlunun kâr düzeni olduğu da kesindir. (01.11.22)

CHP’li Beşiktaş Belediyesi’nin işçi düşmanı siyaseti

Beşiktaş Belediyesi, belediyede çalışan şoförleri kadrolu yapmadığı gibi onları Barka Atık isimli bir taşeron şirket üzerinden çalıştırıyor. Belediyeye çalışan şoförler çalışma şartlarının düzeltilmesi, ücretlerin düzenli ödenmesi ve sendikalaşma haklarının tanınması için iş bıraktı.

Beşiktaş Belediye Başkanı, işçilerin eylemlerini sonlandırmalarını ve salı günü görüşme önerdi. Kontak kapatan şoförler başkanının teklifini kabul etmedi ve “1 yıldan bu yana kaç salı geçti” diyerek tepki gösterdiler.

Eylemdeki şoförler Belediye önünde bekleyişlerini sürdürürken, bağlı oldukları taşeron firma Barka Atık, dışarıdan şoför getirerek

eylemlerini sabote etmeye çalışıyor.

Eylemdeki şoförlerin temsilcisi Solmaz: “Beşiktaş Belediyesi taşeronu Barka Atık Yönetim firmasında şoför olarak çalışan emekçileriz. Merkezi Yönetimin Cumhuriyet kazanımlarını elimizden almaya çabaladığı gibi, sosyal demokrat olduğunu iddia eden Beşiktaş yerel yönetimi de taşeron şirket aracılığıyla bizim haklarımızı tek tek alıyor” dedi.

Uzun çalışma sürelerine rağmen fazla mesailerin ödenmediğini, örgütlenme hakkının gasp edildiğini ve yol harcırahlarının verilmediğini belirten Solmaz, “Bankaların verdiği maaş promosyonlarının ödenmemesi, birçok arkadaşımızın on yıldır çalışıyor olmasına rağmen kıdem

tazminatlarının verilmemesi, resmi tatillerde çalıştırılmamıza rağmen ücret farklarının ödenmemesi bizler açısından büyük bir problemdir” diye konuştu. Bir yılı aşkın süredir belediye ve şirket yöneticilerinin sorunlarının çözümüne dair geri dönüş alamadıklarını da ekledi.

Beşiktaş Belediyesinde çalışan emekçilerin eylemlerini destekliyoruz. Uzun süredir CHP’li başkanlarca yönetilen Beşiktaş’ta daha önce de belediye işçileri hakları için mücadele etmek zorunda kalmıştı. Yine benzer talepler ve haklar için ayınsının yaşanması, sorunların kalıcı olarak çözülmediğine ve hangi partiden olursa olsun, yöneticilerin uygulamalarının benzer olduğunu gösteriyor. (01.11.22)

Pendik Belediye emekçileri de eylemde

AKP’li Pendik Belediyesinde çalışan yaklaşık 250 işçi geçinemediklerini belirterek belediye binasının önünde eyleme geçti. Hak-İş’e bağlı Hizmet-İş üyesi işçiler ücretlerin artırılmasını istedi.

Pendik Belediyesi önünde toplanan işçiler kapı önünde yetkililerle görüştü. Bir yöneticinin “İşinize bakın, sözleşme yapmışsınız” sözleri üzerine belediye işçileri, “Aldığımız para yetmiyor. Çocukların bezini temizleyip tekrar kullanıyorum”, “Geçinemiyoruz yetti artık”, “Kartal ve Maltepe’den neyimiz eksik. Biz de onların aldığı maaşı istiyoruz. Onlar günde 4 ton çöp topluyorlar biz 10 ton topluyoruz

ama daha düşük alıyoruz.”, “Kiracıyız. Bu maaşla nasıl geçineceğiz?” diye tepki gösterdi.

Yol ve yemek parasını çıkınca ellerinde 7 bin 200 lira ücret kalan işçiler, örgütlü oldukları Hak-İş’e bağlı Hizmet-İş’e de kendilerine sahip çıkmadığı için tepki gösterdi. 250 işçi örgütlü oldukları sendikaya ulaşamadıklarından bahsederek, “Sendika girerken ‘her şeyi alacağız’ dedi hiçbir şey almadı, sendika sattı bizi, ortada yoklar. Telefonlara bile cevap vermiyorlar. Ben çoluk çocuğumun yüzüne bakamıyorum” diye sitem ettiler.

Emekçiler sendikacıların güzel ücretleri dışında başka bir

şey yapmadıkları için kendileri karar verip haklarını aramak için eyleme geçerek doğrusunu yaptılar.

Başka şehirlerde de belediye çalışanlarının, dönem dönem mücadeleleri oluyor. Bu mücadeleyi veren işçilerin talepleri, yönetim hangi partide olursa olsun, hep verilmeyen haklar, düşük ve düzenli ödenmeyen ücret, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, sendikalaşma, iş güvenliği gibi en temel işçi haklarıdır. Belediye işçileri, bugünlerde sürekli tartışma yaşanan belediye başkanlarının birbirinden farkını en iyi bilenler, yaşayarak öğrenenler. (02.11.22)

Siyasetin Gündemi

Perde arkasında AKP iktidarının yerine geçip sermayeye hizmet edecek yeni bir iktidar oluşumu!

Sermaye için artık Erdoğan'ın iktidarının kullanma tarihinin sonuna doğru gelindiğine karar verilmiş gibi görünüyor.

AKP hükümeti, ekonomik krizin daha da kötüleşmesini engelleyemediği gibi her geçen gün bir yenisi ortaya çıkan yolsuzluklar yüzünden Erdoğan ve çevresi güvenirliliğini yitiriyor. Geçmişte oy veren ve destekleyen kitleler, onlardan uzaklaşıyor.

Erdoğan'ın çevresindekilerin bir kısmı terk ettikleri AKP hakkında çok feci şeyler anlatarak, İYİ Parti başta olmak üzere törenle muhalefet partilerine katılıyor.

Erdoğan'ın eski doktoru ve eski AKP milletvekili olan Turhan Çömez medyada ve özellikle de televizyon kanallarında saatlerce programlara katılıp AKP'nin nasıl son derece yozlaştığını somut örneklerle anlatıyor.

Yine AKP'nin tanınmış siyasi siması olan Urfa milletvekili Fakıbaba'nın AKP'den ve milletvekilliğinden ayrılıp İYİ Parti'ye katıldı. Başka örnekler de var.

Bazı medya çevreleri, AKP'den kaçsın bunlarla sınırlı olmayacağını ve en az 40-50 milletvekilinin daha bulunduğundan söz ediyor. Gelişmeleri izleyip göreceğiz!

Son aylarda kitlelerin satın alma gücünün buzlar gibi eridiğini görüyor ve yaşıyoruz. Hükümet artık enflasyonun %80'in üstüne çıktığını kabul ediyor. Elbette kitlelerin temel tüketim maddelerinde çok daha

yüksek. Tüm bunlara ek olarak kamuoyunda yaygın bir şekilde Erdoğan ve çevresinin nasıl servetlerine servet kattığı, yolsuzluğa karışıklıkları yaygın şekilde görünüyor. Tüm bunların sonucu olarak da Erdoğan'ı destekleyen ve geçmişte ona oy veren tabanda öfke giderek artıyor ve AKP saflarını terk ediyorlar.

İşte tam da bu aşamada sermaye sınıfı için tehlike oluşma ihtimali başlıyor. Son zamanlarda dünyanın birçok ülkesindeki ayaklanmaların, sık iktidar değişikliklerin, darbelerin, protesto ve grevlerin temel nedenlerinin aynı olduğunu hem Erdoğan'ın çevresi hem patronlar çevresi biliyor ve yakından takip ediyor.

Erdoğan ve yakın çevresi, kitlelerin tüm desteğini kaybetmemek için, kitlelerin hoşuna gidebilecek vaatler ve nutuklar atıyor. Ancak güzel laflar ve bol keseden atılan vaatler insanların karnını doyurmuyor ve öfke birikiyor.

İşte bu aşamada patronlar için bir yedek lastik olasılığı var: Millet İttifakını güçlendirerek ihtiyaç durumunda hemen piyasaya sürmek. Millet İttifakı şu aşamada tam yeterli görülüyor ve bu nedenle, Erdoğan'ın kabul etmediği herkes "Erdoğan karşıtlığı" temelinde ittifaka katılıyor.

Özellikle sağ siyasetçilerin, küçük partilerin katılımıyla CHP'nin ağırlığı azaltılarak, ittifak içerisinde İYİ Parti'nin belirli bir konuma

gelmesi için büyük gayretler sarf ediliyor.

CHP'nin güç kazanması, etkili olması, siyasetleri patronlar için bir sorun değil. Kılıçdaroğlu, kitlelere mücadele çağrısı yapmıyor, patronlar için güya "temiz" para bulmak için ülke ülke geziyor.

Ancak kitleler, kendine lafta olsa bile sosyal demokrat diyen bir partinin iktidarda güçlü şekilde yer bulmasından cesaret alıp taleplerini ileri sürebilir, talepleri için mücadele edebilir, kendi yolsuz, rüşvetçi veya işçi düşmanı patronundan hesap sormak ya da hesap sorulmasını isteyebilir.

Geçmişte bizde ve başka ülkelerde tümü yaşandı. Patronların asıl korkusu budur. Bu nedenle bir yandan Millet İttifakı içinde sağ kesim güçlendiriliyor, diğer yandan ittifak Erdoğan karşıtlığıyla sınırlandırılıyor.

İşçi sınıfı saflarında olanların temel görevlerinden biri, perde arkasında dönen dolapları teşhir ederek, işçi sınıfının üretimden gelen gücüne dayanarak kendi çıkarlarını korumak için hiç zaman kaybetmeden örgütlenip gerekli hazırlıkları yapmasıdır. (01.11.22)

Savaş siyaseti, siyasi baskı siyasetinin bir parçası

Uzun süredir Kuzey Irak'taki Kürdistan bölgesinde askeri operasyon sürdüren ordunun, kimyasal silah kullandığına ilişkin iddialar yabancı basında çıktı. Buna ilişkin soru soran gazetecilere, bir adli tabip olarak kimyasal silah kullanımının tespitinin uluslararası anlaşmalara göre nasıl yapıldığını açıklayan Türk Tabipler Odası Başkanı Şebnem K Fincancı, iktidar eliyle yürütülen bir linç kampanyasının ardından tutuklandı.

Tabipler Odası ve başkanı, daha önce de iktidarın hedefi olmuştu ancak bugünkü aşamaya gelmemişti. Bu kez, ordunun yıpranmaması bahanesiyle çok daha ileri gidildi. Seçim yaklaştıkça, AKP'nin devlet kurumlarını, yargıyı ve medyayı

muhaliflere baskı ve susturmak için kullanması daha da artıyor. Gittikçe de artacak. Ancak bu olayda sadece muhalifler tarafından yönetilen bir kurumu denetim altına almanın ötesinde bir amaç var.

AKP, partisinden kopuşları durdurmak için bir düşman gösterip kitleleri kendi siyasetinin arkasında birleştirmeyi hedefliyor. FETÖ'nün darbe girişimi sırasında olduğu gibi. Bir süre Suriye'deki Kürt örgütlenmesi en tehlikeli düşmandı. Suriye'de iktidarla barışma çabaları nedeniyle, Suriye'deki düşman siyaseti öne çıkarılmıyor. Bu nedenle Irak Kürdistanı yeniden düşmanlaştırıldı. İçişleri bakanının "50 kişi kaldılar" deneni PKK'ye karşı aylardır

askeri operasyon yapılmasının anlamsızlığı ortada.

Üstelik Irak'taki askeri birliklerde kayıplar artıyor. Ölen asker sayısı sürekli artıyor. Sadece Irak'ta değil, Suriye'de de ölen asker sayısında artış sürüyor. AKP iktidarı, siyasi çıkarları nedeniyle sürdürdüğü ve hiçbir sonuca ulaşmayacağı kesin olan askeri operasyonun sorgulanmasını önlemek istiyor. Böylece düşman gösterip vatan, millet laflarıyla oy isteyecek. Aslında AKP bu ölümcül siyasete karşı çıkarak iktidara gelmişti. Şimdi 20 yıl sonra, karşı çıktığı her şeye dört elle sarılıyor. Ve olumsuz sonuçlarını, başta Kürt halkı, ölen gençler ve hepimiz bir kez daha yaşıyoruz. (01.11.22)

CHP'nin türban siyaseti özgürlüğe değil dincilere yaradı

CHP'nin türban hamlesine karşı AKP'nin anayasa değişikliği adımı, gerici fikirlerin rahatça konuşulmasına, türban veya aile bahanesiyle kadınların üzerindeki baskının normalleştirilmesine hizmet etti. Dinci çevreler, aile tehlikede derken, kadını en çok kısıtlayan ve denetleyen bu kurumu övüyor. Dinci ailelerde gençler, özellikle kadınlar, dine

inanmadıkları halde numara yapıyor, inançlı görünmek istemeyenler, büyük zorluk yaşıyor.

Gençlerin yaşadığı aile baskısı, sadece dini sebeplerden değil. Dindar çevreler, "biz ve bizden olmayanlar" siyaseti izliyor. Bizden olmanın göstergesi, namaz olduğu kadar türban da. Tarikat ilişkileri sosyal çevre ve iş ilişkileriyle iç içe geçiyor. Hatta bu sayede yürüyor. Bir gencin namazı bırakması ya da başını açması, ailesinin işini, gelirini kaybetmesi, sosyal çevresinin yok olması demek. İşte dinciler, ailelere bunu hatırlatıyor, gençler ailelerinden baskı görüyor.

AKP aynısını siyasi olarak yapıyor. Yasalarla, kurumlarla, uygulamalarla ortamı hazırlıyor, sonuçta yaptığının

karşılığını siyasi destek, oy olarak istiyor.

CHP bu gerici siyaseti, uygulamaları, teşhir edeceğine, oy bulma kaygısıyla çanak tuttu. Sonuçta türban, aile ve din, iktidar ve gerici tarafından övüldü ve gençler, dini gerici baskıya direnenler, direnmeyi düşünenler, hiç destek bulamadı.

CHP, tüm gericiliğin, sorunların kaynağı olan işsizliğe, yoksulluğa, her türlü eşitsizliğe karşı bir siyaset öneremediği için böyle konuları öne çıkarıyor. Kadınlara, gençlere, "kendi ayaklarınız üzerinde durmanızı sağlayacak ücreti ve hakları olan bir düzen kurmak için şu kararları alacağız, kimseye bağımlı olmayacağınız için istediğiniz gibi kararlarınızı kendiniz alırsınız" diyemiyor. (02.11.22)

Uluslararası Gündem

Brezilya

Bolsonaro gidiyor, kriz sürüyor

30 Ekim'deki Brezilya cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci turu Lula'ya zafer kazandırdı: %50,9, Bolsonaro ise %49,1 aldı. Bu fark 2 milyonun biraz üzerinde oya denk geliyor.

İlk turda 6 milyon oy, iki adayı ayırdı. Oy kullanmayanların sayısı aynı kalması nedeniyle Bolsonaro, Lula'dan çok daha fazla ilerleme kaydetti.

Bolsonaro sonunda Anayasaya saygı göstereceğini ilan etti. Her ne olursa olsun, bu seçim derin bir fikir ayrılığının yanı sıra şimdiki kadar sağa ve sola karşı çıkan geniş kitlelerde bir yön kaybını olduğunu da gösterdi.

Bolsonaro, Brezilya'daki patronlar örgütünün ve kendisine karşı olan bankacılar birliğinin kampanyasını gördüğümüzde, burjuvalar arasında aynı fikir ayrılığı olduğu anlaşılıyor. Ancak ırkçı ve işçi karşıtı aşırı sağın bu temsilcisi, işçi sınıflarında sağlam bir destek kazandı.

Lula şimdi diyor ki, "Bu ülkenin barışa ve birliğe ihtiyacı var. Veya: "İki Brezilya yok; biz bir halkız, tek ulusuz." Diktatörlüğe karşı savaştan bu sendikacı, 2003'ten 2010'a kadar cumhurbaşkanı olan eski çelik işçisi, sıkıntılar, suçlamalar, mahkumiyetler, hapishaneler yaşadı. Kesinlikle galip geldi ve üçüncü bir dönem kazandı.

Ancak önümüzdeki Ocak ayından itibaren yöneteceği ülke değişti ve seçimlerin sahne olduğu siyasi çatışma, başka şekillerde yeniden ortaya çıkacak. Sağcı veya aşırı sağın

seçilmiş yetkilileri muhtemelen şu an için Lula ile anlaşmaya hazır. Zaten sekiz yıldır sağcı senatörlere ve milletvekillerine güvenerek ve sağcı eyalet valileriyle iş birliği yaparak yönetiyordu.

Seçilmiş yetkililerin bazıları, Bolsonaro'nun müttefiki olmasına rağmen Temsilciler Meclisi başkanı gibi sırtını dönüyor. 2002'de başkan yardımcısı, bu yıl Bolsonaro'yu takdim eden Liberal Parti'nin önde gelenlerinden idi. Benzer şekilde, Lula ile yeni seçilen başkan yardımcısı, sağın önde gelen liderlerinden biri idi, iki kez Sao Paulo valisi ve 2006'da ona karşı aday oldu.

Kuşkusuz, en azından şimdilik, Lula'nın, iyi ilişkiler sürdürmek istediği büyük güçlerin liderlerinden de korkacak hiçbir şeyi yok. Biden, Macron ve Putin'in kendisi Lula'yı tebrik ettiler. Amazon'un ormansızlaşmasına son vereceğine söz verdiğinde, çevrecileri memnun ettiği kadar onları da memnun ediyor.

Lula'nın yüzleşmek zorunda kalacağı asıl büyük sorunlar, küresel ekonomik krizin sonuçları, durgunluk, ticaret ve ihracattaki gerilemedir. Ekonomideki krize rağmen burjuvazi, yaşam koşullarının kötüleşmesini önlemek için mücadele eden işçilere karşı kârının korunmasını talep ediyor.

2003'teki "Sıfır Açlık" programını tekrarlayan Lula, 33 milyon Brezilyalıyı etkileyen açlığa son vereceğini duyurdu ve iş sahaları yaratmaktan bahsediyor. Ancak yirmi yıl

önce, ilk döneminde, ihracatı rekor kıran Brezilya için ekonomik görünüm iyiydi.

Bugün durum artık böyle değil ve hepsi boş vaat; Lula ise Bolsonaro'nun üç yıl önce dayattığı emeklilik reformundan geri döneceğini bile söylemedi. Bu, işçiler için krizde Lula'nın yanlarında olmayacağını, onları güçlenen ve pusuda bekleyen ordudan ve aşırı sağdan koruyamayacağını işaretleri olsa gerek. (LO, 02.11.22)

Siyasi kriz devam ediyor

Rishi Sunak, Birleşik Krallık Başbakanı olarak Liz Truss'un yerini aldı. Bu, piyasaları güvence altına almak için yeterli olabilir, ancak kesinlikle işçiler için yeterli değil.

Muhafazakar Truss, 20 Ekim Perşembe günü istifa ederek ülke tarihindeki en kısa dönem rekorunu kırdı; hükümette sadece 44 gün kalabildi. Ekonomi bakanı Kwasi Kwarteng'i 14 Ekimde görevden alarak devrilmekten kaçınmayı ummuştu. Ancak manevra yeterli değildi.

Kwarteng'in yerine geçen Jeremy Hunt, ilk konuşmasında liderinin ekonomik programının büyük bölümüne çizgi çekti. Enerji faturalarında en zenginlere ve hane halkına yardım şeklindeki vergi hediyesini aşağı yönlü revize etti: Truss'un amiral gemisi önlemlerinden neredeyse hiçbir şey kalmadı. Medyada alay konusu oldu, partisi içinde yetkisi olmadığından geri çekilmekten başka seçeneği kalmadı.

Bu macera sürpriz olabilir. Burjuvaziye bu kadar bağlı bir politikacı neden bu kadar çabuk görevden alındı? Çünkü egemen sınıfın gözünde kölelik yeterli değil. Çıkarlarını savunması için belirli bir beceri gerekiyor ki Truss'ta başından beri yoktu. 23 Eylül gibi erken bir tarihte, önünde güvenilir gelir olmadan olağanüstü harcama ve vergi indirimi vaat eden bir "mini bütçenin" sunulması, kapitalistleri endişelendirerek İngiliz lirasının sallanmasına ve emeklilik fonlarının endişelenmesine neden oldu. İngiliz ve uluslararası yüksek finans çevrelerinde eleştirilen, partisi içinde istismara uğrayan, %10'dan fazla bir enflasyonla mücadele eden kitlelerce sevilmeyen Truss, fırlatılma koltuğundaydı... ve sonunda atıldı.

Bununla birlikte, siyasi istikrarsızlıkta, Truss'un kişisel hatası olan tek sorun değil. Onun düşüşü her şeyden önce krizdeki bir sistemin belirtisi. Burjuvazinin uzun zamandır doğal partisi olan Muhafazakar Parti, artık gözü kapalı güvenilecek bir aygıt değil. Bu durum, özellikle Ocak 2021'de yürürlüğe giren Brexit'in önünü açan 2016 referandumundan bu yana geçerli. İngiliz burjuvazisi, Avrupa Birliği'nden ayrılmak istemese de, bu referandumla piyonun Avrupa düşmanı taraftarlarına zarar vereceğini düşünen Muhafazakar bir Başbakan olan David Cameron tarafından Brexit'e doğru yürüyüş başlatıldı.

Ancak işler tersine döndü ve AB'den kopuş, kapitalist sınıfın arzu etmediği bir dizi ekonomik ve politik rahatsızlığa yol açtı.

Rakip eksikliği nedeniyle Sunak, Truss'un yerini aldı. Hintli bir milyarderin damadı olan eski hedge fon yöneticisi, Goldman Sachs bankasının eski yöneticisinin, 800 milyon avronun üzerinde aile servetine sahip olduğu bildiriliyor.

Johnson yönetiminde Ekonomi Bakanı olarak, pandemi sırasında İngiliz versiyonu "ne gerekiyorsa yapılır" siyasetinin ustasıydı. Büyük işverenler daha sonra ona güvenebildi; çünkü devlet sadece teknik olarak işsizlerin maaşlarını karşılamakla kalmadı, aynı zamanda büyük şirketlere geri ödemek zorunda kalmayacakları milyarlarca dolar verdi. Truss, Downing Caddesi'ndeki son günlerini yaşarken Sunak, Muhafazakar Partinin liderliği için verdikleri savaştan bu yana Truss'un önlemlerinin felakete yol açacağını tahmin ettiğini hatırlamaktan memnuniyet duydu. Sunak bu

nedenle finans çevrelerinde güvenilir bir yönetici olarak ün yapmıştır.

Şüphesiz, en azından geçici olsa da City'e (Londra Borsa'sına) güvence verdi. Sunak atanır atanmaz, İngiliz FTSE100 endeksine 50 puan kazandırdı. Yeni hükümet kaptanının misyonu, sahiplerine, küresel krizin şoklarından bağımsız olarak ve mümkünse sosyal huzursuzluk olmadan, artık daha ciddi bir şekilde yönetilen kamu parasının, ceplerini doldurmaya devam edeceğini garanti etmektir. Bu dairenin karesi. (İşin aslı da bu).

Ancak, bu belirsiz ortamda, en az bir şey kesin; işçi sınıfına yönelik saldırılar artacak. Ekonomi bakanı olarak görevde kalması beklenen Hunt, rengini açıkladı; tarife kalkanı beklenenden daha kısa süreli olacak ve kamu hizmetlerindeki kesintiler en az 2010'lardaki kadar şiddetli olacak. Bu da artan sayıda işçinin yoksullaşması şimdiden planlanıyor demektir.

Bununla karşı karşıya kalanların sandıklarında başı çeken İşçi Partisi, kendisini Torilerden (sağcı parti) daha yetkin bir kapitalizm yöneticisi olarak sunarak, erken seçim talebinde bulunmaya devam ediyor. Elbette birçok emekçi Sunak'ın ve Torilerin iktidardan gitmesini görmekten memnun olacaktır. Ancak sosyal gerilemeyi durdurmak için sağın, solcu bir hükümet tarafından değiştirilmesi üzerine bahse girmek bir tuzaktır.

Son olaylar, esas kararları verenlerin politikacılar değil, kapitalistler olduğunu çarpıcı bir şekilde gösteriyor. Sömürücülere karşı durmak için, emekçiler herhangi bir yüce kurtarıcıya değil, yalnızca kendi güçlerine güvenmeli. (LO 26.10.22)

Nükleer tehlikesinin de ötesi var

Cumhurbaşkanı Zelensky'ye göre, "büyük" elektrik kesintilerinden muzdarip olan Ukrayna, ülkenin elektrik ve hidrolik santrallerinin üçte birini tahrip eden son Rus saldırıları nedeniyle, kış yaklaşırken "kritik bir durumda" olacak.

Ülkenin ikinci şehri olan Harkov, Kiev, ve hatta Zhytomyr şehrinin tüm ilçeleri elektrikten, bazen de sudan mahrum. Avrupa'nın en büyüğü olan Zaporizhia nükleer santrali tek başına ülkenin elektrik ihtiyacının %20'sini karşılıyor. Zaporizhia santralinin etrafındaki bombalamalar aylardır devam eden bu tehdidi daha da kötüleştiriyor. Ukrayna'nın güneyinde, Mikolaiv (Nikolaev), Rivne (Rovno) ve Khmelnytsky yakınlarında faaliyete geçen diğer üç nükleer santralin eklenmesiyle bu rakam neredeyse %50'ye ulaşılıyor. Meşhur Çernobil santrali ise durma noktasında.

Düzenli olarak, Fransız ve Batı medyası, bir veya daha fazla füzenin bu santrallerin kalbine çarpması durumunda, böyle bir şoka dayanması gerektiği söylenen "zırhlarını" geçerek büyük çaplı nükleer felaket riski olduğunu yazıyor. Açıkçası böyle bir şeyi kimse kontrol etmek istemiyor! Medyanın daha az bahsettiği şey, santrallerin muazzam siyasi ve stratejik konumları.

Sovyetler Birliği zamanında sözde basınçlı su teknolojisine göre inşa edilmiş, hepsi Çernobil'deki kadar eski model değil. Bazıları Khmelnytsky 4 ve Rovno 2, kullanıcı Ukrayna ile nükleer

teknoloji ve yakıt tedarikçisi Rusya arasında devam eden iş birliği temelinde 2005 ve 2006 yıllarında faaliyete geçti. Ayrıca atıkların yeniden işlenmesinin yanı sıra bakımlarını da Rusya yaptı.

Ancak, Maidan'ın 2014'te Ukrayna'nın Batı tarafına geçmesine neden olan "olaylarından" sonra, Ukrayna nükleer endüstrisinin durumu kökten değişti. 2004'teki Batı yanlısı "turuncu devrim" in ardından, kendini dayatmaya çalışan Amerikan devi Westinghouse, el atma siyasetine geri döndü. Bir önceki dönemde, örneğin Güney Ukrayna elektrik santralindeki bir reaktörün çekirdeğine zarar veren uyumlu yakıt tedarikindeki ciddi arızalara rağmen, Westinghouse'un sınırsız yetkisi vardı.

Ukrayna rejiminin, Amerikalı abisine reddedecek hiçbir şeyi olmadığı için, bu grup Ukrayna nükleer enerjisini eline geçirdi. Ancak çalıştırabilmesi için, Zaporizhia gibi enerji santrallerinin yenilerini inşa etme ve yeniden işleme tesisi kurması gerekiyordu.

Midesinden daha büyük gözleri olan yorgun Westinghouse sözlerini tutamadı. Öyle ki, 2019'da Kiev hala Rusya'dan yakıt tedarik etmeye devam etti ve elektrik şebekesi, savaşın başlangıcına kadar pratik olarak Rusya ve Belarus'unkine bağlı kaldı.

Zaporizhia çevresindeki Rus ve aynı zamanda Ukrayna bombalamalarının zorluklarından biri, çeşitli şekillerde belirleyici olan nükleer endüstrinin bir unsurunu kontrol etmektir.

Her şeyden önce mesele, medeni demeye cesaret edemeyeceğimiz bir bakış açısıyla; gerçekten de kimin elini şalterde tutacağını, dolayısıyla hangi bölgelerin, hangi yerleşim yerlerinin elektriğe sahip olacağını bilmek meselesidir. Bu nedenle, Rus ordusunun elinde tuttuğu Ukrayna'nın doğusuna doğru uzanan yüksek gerilim hatlarında Ukrayna bombalamaları görüldü. Bu nedenle, Rusya da karşı kamptaki akımı dağıtan tesisleri bombaladı.

Ancak bunun arkasında bir başka önemli konu daha ortaya çıkıyor: NATO müttefiki bir devlet haline gelen Ukrayna'nın nükleer silah elde etmek için Rus tesislerini ve teknolojisini kullanıp kullanamayacağı. Ayrıca Westinghouse gibi dev şirketlerin bu dev sivil ve askeri pazarı kesin olarak ele geçirip geçirmeyeceğini de bilinmiyor.

Uzmanlara göre, bu henüz yapılmadı. Zelensky'nin Ukrayna'sı, yalnızca nükleer sektörde değil, Avrupa Birliği korumacı önlemler olarak kınadıklarından vazgeçerek Batılı şirketlere bulvar açmış olsa bile, bu hala muazzam teknik ve lojistik sorunlar yaratıyor.

Kısacası, sanayisini ve çalışanlarını büyük sermayeye, büyük uluslararası grupların sermayesine teslim eden Ukrayna tarafında, aylardır sivil ve asker on binlerce kişinin öldüğü bir gerçektir. (LO 26.10.22)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Çin devleti ve burjuvazisinin yeniden dirilişi I (1978-2022)

30 yıldır Çin burjuvazisi tam bir gelişme içinde. 1970'lerde Çin ekonomisi tamamen devlet tarafından yönetilirken, şu anda büyük ölçüde piyasa ve rekabet yasalarına tabidir ve şirketlerin büyük bir kısmı özel mülkiyette. Küçük bir ayrıcalıklı insan tabakası, giderek artan servetler alır. Bugün milyarlarca sayısı neredeyse bine ulaştı. Dört milyon Çinli dolar milyoneri.

Batı medyası, Çin'deki burjuvazinin bu muhteşem dirilişini piyasa ekonomisinin geri dönüşünün kredisine verdi. Böylece Çin devletinin temel rolünü görmezden geliyorlar... Alibaba'nın ceo'sunda (genel müdüründe) veya Pinduoduo'nun ceo'sunda olduğu gibi, Çin gücünün bazı büyük patronlara saldırması haricinde. Bu nedenle, aynı Batı medyası, Çin diktatörlüğünü ve rejimin özel mülkiyetin her şeye gücü yeterek dayattığı sınırları eleştirip, Çin'deki Batılı kapitalistlerin varlığının sürebilirliğini sorguluyor. Bununla birlikte, Çin devletinin gücü ve otoriterliği ile Çin'deki kapitalist başarılar arasında yakın bir bağlantı var. Yeni egemen sınıfın birçok yönünü açıklayan da bu bağlantıdır.

Otuz yıllık ilkel birikim

Bu karmaşık ilişkiler, her şeyden önce, iki bin yıllık Çin imparatorluğunun 19. yüzyılda emperyalist güçler tarafından vesayet altına alınarak aşağılanmasından başlayan ve 20. yüzyılın ilk yarısının

tamamına yayılan milliyetçi devrimden geçen uzun bir tarihin meyvesidir. Çin Komünist Partisi (ÇKP) 1949'da iktidara geldiğinde, liderlerinin amacı Çin'i artık emperyalizm tarafından yağmalanmayan, ancak kapitalist ulusların konserinde rütbesini elinde tutan gelişmiş, modern bir ülke yapmaktı.

Çin burjuvazisi ile "komünist" etiketli milliyetçi rejim arasındaki ilişkiler, Çin devrimi ile Rus devrimi arasındaki temel farklılıklardan birinin altını çiziyor. Rusya'da, 1917'yi izleyen ilk yıllarda, işçi sınıfının devrimci seferberliği, işçi iktidarının önünde bir engel haline geldiğinde burjuvaziye tamamen mülksüzleştirdi; Çin'de, proletaryanın yalnızca pasif bir izleyici olarak Maocu ordunun şehirlere girişini alkışlaması istendi. ÇKP, "yurtsever ulusal" kapitalistlere değer verdi. O zamanlar neredeyse tamamı özel olan şirketlerin hissedarları, bir yönetmelikle %8 olarak belirlenen hisse senetleri aldı. Asıl sorun kapitalistlerin kendilerinden geldi.

Kuomintang'ın yenilgisi başlar başlamaz, korkan birçok kapitalist servetini yurtdışına, Hong Kong'a veya Tayvan'a devretti; ancak çoğu zaman ailelerinin bir üyesini çıkarlarını temsil etmek için Çin'de bıraktı. Bu insanlar vergi makamlarını büyük çapta dolandırdılar, ihtiyaç duyulanlara rüşvet verirken devlet emirlerini sabote ettiler. Kısacası burjuvazi eskisi gibi davrandı, yeni iktidarın

temellerini tehdit etti ve isme layık her türlü ulusal kalkınmayı zaten imkansız hale getirdi.

Batı ambargosuyla tecrit edilirken ülkeyi az gelişmişlikten kurtarmak isteyen rejim, 1955'te kamulaştırmaya, aslında sanayi ve ticaret şirketlerini geri almaya bu şekilde yönlendirildi. Çok az direnişle karşılaştı.

Kamulaştırılmış şirketlerin yönetimi genellikle eski sahiplerine emanet edildi ve "sosyalizm yolunu cesurca izleyen vatansever ulusal kapitalistler" rütbesine yükseltildiler.

Bu nedenle, yirmi yıldan fazladır, belirli bir eşitlikçiliği korurken, ekonomik faaliyetin çoğunu organize eden ve yöneten, önemli ilerlemelere izin veren devletti. Tüm nüfus yoksulluk içerisinde yaşadı, ancak tarım modernize edildi, verim arttı. Çok dipten başlayan sektör, yılda ortalama %9 büyüdü. Okuma yazma bilen Çinlilerin oranı 1949'da %20'den 1978'de % 75'e yükselirken, aynı dönemde yaşam beklentisi 38 yıldan 64 yıla yükseldi. Kısacası Batılı yorumcuların tekrarladıklarının aksine devletçilik, Çin'in gelişimini yavaşlatmamış, buna izin vermiş, bir bakıma gelecek için gerekli olduğunu kanıtlayacak ilkel bir birikime ulaşmıştı.

1970'lerin başında ABD ambargoyu terk etti, daha önce Tayvan'ın işgal ettiği BM Güvenlik Konseyi'nde Çin'e yer verdi ve ticari ilişkileri yeniledi. İktidar çevreleri daha sonra piyasa ekonomisine dönme

sirasını aldı. Çocuklarını ABD'de okumaya gönderdiler ve dünya pazarı ile yeniden bağlar kurdular. Deng Xiaoping, ekonomiyi özel sektöre açmayı haklı çıkarmak için "Kedinin siyah mı yoksa beyaz mı olduğu önemli değil, asıl mesele fareleri yakalamasıdır" dedi.

Bürokratlar tarafından yapılan yağma

1980'lerin başından itibaren zenginlik ve üretim araçları, iktidarın zirvesindekiler tarafından ele geçirilme başladı. Kamu ve özel şirketlerin gelişimi öncelik haline geldi. Bu şirketler bir dizi iyi ücretli pozisyon ve teminat teklif ettiler. İktidardaki kast üyelerinin yadsınamaz üstünlüğü vardı, guanxi, daha hızlı yetki almayı, fırsat rüzgarı yakalamayı ya da devletin yetkisi altında olduğunu bilmeyi mümkün kılan ilişkilere sahipti - hala sahipler -. Rong Yiren bu dönemin kilit figürlerinden biriydi, devrim öncesi dönem ile 1980'lerde kapitalizmin dönüşü arasındaki sürekliliği bir dereceye kadar temsil eden ve Çin devletinin tüm politikasını özetleyen bir liderdi.

Rong Yiren, Şangay'lı kapitalistler hanedanının varisiydi. Devrim sırasında altı kardeşinden dördü Çin'den ayrılırken, hükümet 1956'da %50 kontrolü ele geçirdiğinde bile kaldı ve aile şirketlerini yönetmeye devam etti. ÇKP'de (Çin Komünist Partisi) bile değilken 1957'de Şangay belediye başkan yardımcılığına, 1959'da tekstil sanayisi bakan yardımcılığına atandı ve Kültür Devrimi ve Mao'nun ölümünden sonra Deng Xiaoping ile komutaya geri döndü.

1979'da Deng, ondan yabancı sermayeyi çekmek için bir şirket kurmasını istedi. Kağıt

üzerinde halka açık CITIC, aslında kapitalist bir şirket gibi işlev gördü; devlet bankalarıyla rekabet halinde bir bankayı yönetti, kredi düzenledi, dış pazarda tahvil sattı, Çinli şirketlere yatırım yaptı ve ekipman ithal etti, yurtdışında şirketlere sahipti... CITIC, liderlik pozisyonlarına atanan, pazar, birikim ve avlanma yasalarını yeniden keşfeden, ileri gelenlerin oğullarından oluşan bir sığınak haline geldi. Ulusal Halk Meclisi başkan yardımcısı olarak görev yaptıktan sonra Rong, 1993'ten 1998'e kadar Çin başkan yardımcısı seçildi. Oğlu, başkanlık ettiği yan kuruluşlardan birinin 15 milyar yuan kaybetmesinin ardından 2008 yılına kadar CITIC'i devraldı ve onu ve tüm aileyi istifaya zorladı. Tazminat olarak, Hainan'da gayrimenkul sömürüsü onlara önemli gelir getiren geniş bir arazi kaynağı alanı aldılar.

1980'lerin başından itibaren, iktidarın tepesindekiler önemli miktarda para yürütüldü. 1984 gibi erken bir tarihte, üç lider ailesi - Deng Xiaoping, Wang Zhen ve Rong Yiren - her birinin 100 milyon yuan'dan (14,2 milyon euro) fazla serveti vardı. Ancak tüm yönetici kast, durumdan yararlanmak için örgütlenmişti ve her aileden bir veya iki üyeyi artık iktidara değil, işlere bakmaları için atamıştı. En ünlü aileler sadece birkaç yüz taneyse de iktidara ve ekonomiye uygun olanlar toplam 3.000 ila 5.000 arasında olacak ve karışık çıkarları olan ama aynı zamanda rekabet eden ince bir oligark tabakası oluşturacaklardı.

2016'da, ÇKP siyasi bürosu daimi komitesinin yedi üyesinin hepsinin iş yapan akrabaları vardı. Yolsuzluğa gelince, her seviyede vardı.

İktidarın o zamana kadar bir tür eşitlikçilik geliştirdiği Çin

toplumunda, liderlerin zenginleşmesi çok erken skandallara yol açtı.

Bir gazeteci, bu yönetici aileler tarafından 1990'lardan beri özelleştirilen servetin 2.000 milyar dolar olduğunu tahmin ediyordu. Bu aileler Çin'deki milyarderlerin yarısına denkti.

Çin'in en zengin adamı, Şi Jinping'in rakiplerinden biri olan Bo Xilai ile büyük ölçekli gayrimenkul yolsuzluğunun açılışını yapan bir ordu gazisi olan Wang Jianlin olarak adlandırılıyor... 35 Milyar dolara sahip olduğu bildirildi. ÇKP'nin eski genel sekreteri Hu Jintao'nun yalnızca birkaç on milyon eurosu, Şi Jinping'in ise birkaç yüz milyonu olacaktı. Bo Xilai'nin ailesinin, şiddetle dışlanmadan önceki yıllarda, yurtdışına 6 milyar dolardan fazla para transfer ettiği söyleniyor.

Diasporanın (göçmenlerin) dönüşü

Burjuvazinin yeniden dirilişi, diasporanın geri dönüşüyle de gerçekleşti. Diasporadaki Çinlilerin çoğu, Güney Çin'den, özellikle Hong Kong'dan çok uzak olmayan Kanton çevresindeki Pearl Nehri Deltası şehirlerinden gelen göçmenlerdi.

20. yüzyılın başında ya da milliyetçi devrim zamanında göç etmişlerdi. 1992'de Tayvan'da 17, Hong Kong'da 5, ABD'de olmak üzere 50 milyon kişiyi temsil ettiler...

(LDC, n°226 - Eylül-Ekim 2022)

Güncel... Güncel... Güncel...

Savaş ve kriz; kapitalizm bizi bataklığa sürülüyor!

Son birkaç haftanın sıcak ve güneşli günleri bize iklim krizinin ciddiyetini hatırlattı. Tek endişe kaynağı bu değil çünkü nereye bakarsanız bakın, kriz var.

Ukrayna'daki savaş ve nükleer silahlarla ilgili ıstırap verici yalan poker oyunu ile siyasi krizdir. Hızla yükselen gaz ve elektrik faturaları ve kıtlığın geri dönüşü ile enerji krizidir. Ve bu ekonomik kriz, esas olarak yükselen fiyatlarla kendini gösteriyor, ancak yarın iflaslar ve toplu işten çıkarmalar damgasını vuracak.

Tüm hükümetler ilerleme, barış ve uyum vaat ederken bizi uçuruma götürüyor. Batılı liderlerin Ukrayna'daki savaşla ilgili politikası nedir? Daha fazla silah, istihbarat, eğitmen sağlayarak onu beslemek. Biden, Macron gibi yardımcıların göz yummasıyla, Rusya'yı kalıcı olarak zayıflatmak ve Doğu Avrupa'da ABD emperyalizmini güçlendirmek için yıllarca süren Batı baskısının ardından Putin'in düşmanlığı başlatmasından yararlanıyor.

Dünyanın efendileri bizi savaştan çıkarmıyor, içine itiyor! Hepsi silahlanıyor ve savaşa hazırlanıyor. Ukrayna'daki savaşa ve tüm Avrupa'ya yayılma riskine ek olarak, Çin'e karşı bir savaş öngörüyorlar. ABD için, Şi Jinping'in Çin'i yok edilmesi gereken ana rakip. Batı propagandası onu şimdiden bir

numaralı halk düşmanı haline getirdi.

Avrupa ülkeleri hem ekonomik hem de enerji açısından birbirine bağımlı iken, Avrupa Birliği herkese gaz ve elektrik sağlamak için bile ortak bir politika geliştiremedi. "Her koyun kendi bacağından asılır" siyaseti uygulanıyor.

Almanya gibi imkanları olan devletler, kapitalistlerinin hayatını kurtarmak için çek defterini açarken, daha az varlıklıları haksız rekabete karşı haykırıyor. Avrupa Birliği'nin lokomotifini sunulan Fransız-Alman çifti, savaş hayaletinde parçalandı deniyor!

Hükümetin iklim önlemlerine nasıl gülmemeli! Bu kış, çevreci geçiş esas olarak 19 dereceye kadar ısıtmak ve kazak giymekten oluşacak. Milyarlar tutarında yatırım gerektiren enerji dönüşümleri ve çevreci yenileme projeleri yarına ertelendi.

Avrupa Birliği'nin tüm hükümetleri, diğer kıtalardan ithal edilen sıvılaştırılmış doğal gazı depolamak için kaya gazı ve LNG terminallerinin inşası için acele ediyor. Ayrıca kömürle çalışan elektrik santrallerini yeniden çalıştırıyorlar; Fransa'da olduğu gibi Almanya'da da. Bu nedenle iklim geçişi ve aynı zamanda kirlenme hakkında asla bu kadar çok konuşmayacağız!

"Bir fırtınanın ortasında yönetmek zorundayız", diyerek kendilerini haklı çıkarıyorlar.

Ancak bu fırtına, doğal unsurların ürünü değil, başarısızlıklarının sonucu. Politikacı kadrosunun kalitesi ve becerileri ile ilgili bile değil.

Krizler, kâr arayışının, sömürünün ve rekabetin onları götürdüğü yere giden yırtıcıların egemen olduğu kapitalist sistemin sonucu. Bu yırtıcılar, bugün büyük enerji gruplarının yaptığı gibi tüm ekonomiyi yıkmak da dahil olmak üzere her şeyi yapmaya hazır.

Hükümet, işçilerden satın alma güçlerini, emeklilik ve işsizlik haklarını feda etmesini istedi, amacı bu çılgın sistemi korumak. Kabul etmemeliyiz.

En zengin ve büyük kapitalist gruplar her zaman krizlerden ve savaşlardan kârlı çıkar. Hatta bugün enerji ve silah kapitalistlerinde olduğunda, mutlu olurlar. İlk kurban, işçiler olacak ve kendilerini kurtarmak için mücadele etmekten başka seçenekleri kalmayacak.

Marks, işçilerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmadığını söyledi. Bu sözler, en çok sömürülen işçilerin vicdanında her zaman güçlü bir şekilde yankılandı.

Kriz ve savaş zamanlarında, daha da fazla yankı bulacak ve işçilerin, mücadelelerinin sonuna kadar gitmesine yardımcı olacak; bizi uçuruma doğru iten kapitalist bir sınıftan ekonomik ve politik gücü almalıyız.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.